

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.H.**, místem podnikání ... *zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář, se sídlem nám. Míru 143, Domažlice*, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem ul. Ant. Uxy 11, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, čj. 692-2/2010-160100-21,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 15.2.2009, čj. 692-2/2010-160100-21, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.640,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Faltýna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou došlou soudu dne 3.5.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 15.2.2010, čj. 692-2/2010-160100-21, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím Celní ředitelství Plzeň zamítlo odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200252 na clo vydanému Celním úřadem Plzeň dne 5.10.2009 pod čj. 16100-2/2009-166500-021, jímž bylo z moci úřední z dovezeného zboží

(OA RENAULT KANGOO, VIN č. VF1 KCO UGF 2315 5388) dodatečně vyměřeno žalobci podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu clo ve výši 10.210,- Kč.

Usnesením ze dne 30.6.2010, čj. 57Af 28/2010-33, Krajský soud v Plzni žalobu odmítl z důvodu opožděnosti. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 24.11.2010, čj. 1 Afs 79/2010-76, Nejvyšší správní soud usnesení zdejšího soudu ze dne 30.6.2010, čj. 57Af 28/2010-33, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V návaznosti na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 24.11.2010, čj. 1 Afs 79/2010-76, požádal zdejší soud Celní ředitelství Plzeň o doručení jeho rozhodnutí ze dne 15.2.2010, čj. 692-2/2010-160100-21, přímo žalobci P.H. K žádosti soudu o doručení výše uvedeného rozhodnutí a zaslání potvrzení o tomto doručení Celní ředitelství Plzeň dne 7.2.2011 pod čj. 178-3/2011-160100-21 sdělilo soudu, že dne 7.2.2011 se žalobce P.H. osobně k tomuto orgánu dostavil a předmětné rozhodnutí si vyzvedl (kopie doručky byla soudu zaslána a je založena v soudním spise pod č.l. 95). Tímto způsobem byla v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu odstraněna překážka, která bránila věcnému projednání žaloby.

Mezi celní předpisy Evropských Společenství náleží zejména Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též jen „*celní kodex*“).

Podle čl. 20 odst. 3 písm. d) celního kodexu Celní sazebník Evropských společenství obsahuje preferenční sazební opatření obsažená v dohodách, které Společenství uzavřelo s některými zeměmi nebo s některými skupinami zemí a které upravují poskytování preferenčního sazebního zacházení.

Celní kodex je proveden Nařízením Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též jen „*prováděcí nařízení k celnímu kodexu*“).

EHS a Švýcarsko uzavřely Dohodu mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švýcarskou konfederací (dále též jen „*Dohoda*“). Dohoda byla podepsána dne 22.7.1972 a vstoupila v platnost dnem 1.1.1973. Dohoda byla publikována v Úředním věstníku Evropských společenství L, rok 1972, částka 300, str. 189 a násl. V českém jazyce byl text Dohody publikován ve zvláštním vydání Úředního věstníku Evropské unie, částka 11, svazek 11, str. 105 a násl. [CELEX 21972A0722(3)].

Ve smyslu čl. 11 Dohody pravidla původu stanoví Protokol č. 3 o definici pojmu „původní produkty“ a o metodách správní spolupráce (dále též jen „*Protokol č. 3*“). Pro přezkoumávanou věc rozhodné znění Protokolu č. 3 bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie L, rok 2006, částka 45, str. 3 a násl.

Právní vztahy v oblasti celnictví jsou upraveny zákonem č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*celní zákon*“).

Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona nestanovil-li tento nebo zvláštní zákon jinak, platil v době od 1.1.2003 do 31.12.2010 pro řízení před celními orgány v jiných věcech, než ve věcech uvedených v písm. a) a b), zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*daňový řád*“ nebo „*daň. ř.*“).

Žalobce v žalobě uvádí, že nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí spočívá v tom, že je postaveno na neúplně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu a je vydáno v rozporu správními předpisy. Stejně vady žalobce vytýká také napadenému rozhodnutí žalovaného, které v daných ohledech nepřineslo žádné nápravy. Žalobce již v odvolání ve vztahu k rozhodnutí Celního úřadu namítal, že se jedná o zboží, které bylo se současným vyměřením a vybráním dovozního cla propuštěno do režimu volného oběhu v polovině listopadu 2006, kdy v takovém případě lze sice clo dodatečně vyměřit podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, ale současně je nutné respektovat také ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, které stanoví případy a podmínky, při jejichž existenci je dodatečné zaúčtování cla vyloučeno. Nezákonnost napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího dodatečného platebního výměru spatřuje žalobce právě v tom, že Celní úřad vůbec nezohlednil při svém rozhodnutí ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a žalovaný, přestože se k této otázce určitým způsobem vyjadřuje, věc nesprávně hodnotí skutkově i právně.

V žalobě se dále konstatuje, že podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se dodatečné zaúčtování cla neprovede, jestliže částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení. Alinea druhá citovaného ustanovení pak stanoví, že pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. V další části citovaného ustanovení se uvádí, že vydání nesprávného potvrzení není chybou pouze v případě, jestliže je potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Podle předposlední části citovaného ustanovení se osoba povinná zaplatit clo může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Nakonec se v citovaném ustanovení uvádí, že osoba povinná zaplatit clo se nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim.

Žalobce v žalobě dále namítá, že z obsahu spisu i z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že částka cla údajně dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována proto, že žalobce při celním řízení předložil osvědčení o původu zboží EUR I N° P 0341964 potvrzené celním orgánem Švýcarské konfederace, u něhož celní orgány Švýcarské konfederace v rámci dodatečné verifikace sdělily, že vývozce osvědčení o původu nevystavil ani nepodepsal. Švýcarské celní orgány přitom ale neuvádějí, že by citované osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozci. Shora uvedené svědčí o tom, že je splněna podmínka stanovená čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu pro neprovedení

dodatečného zaúčtování (*vyměření*) cla podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, jelikož částka cla, o které Celní úřad tvrdí, že je dlužná ze zákona a kterou dodatečně vyměřil, nebyla dříve zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, kterou nemohl žalobce rozumným způsobem zjistit. Při propuštění zboží do volného oběhu v polovině listopadu 2006 totiž nebylo clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně s celními orgány Švýcarské konfederace, přičemž příslušné osvědčení o původu zboží, potvrzené celními orgány Švýcarské konfederace, se dodatečně ukázalo jako nesprávné. V takovém případě se podle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá celního kodexu považuje vydání průvodního osvědčení celními orgány Švýcarské konfederace za chybu, kterou nebylo možné ze strany žalobce rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

V žalobě se dále namítá, že tvrdí-li žalovaný, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, pak je takové tvrzení v rozporu se skutkovým stavem, který v průběhu řízení vyšel najevo a vyplývá ze spisů celních orgánů. Při propuštění zboží do režimu volného oběhu v listopadu 2006 bylo Celnímu úřadu Plzeň předloženo osvědčení o původu zboží EUR. 1 N°P 0341964, které je založeno ve spisu a které dokazuje, že preferenční status zboží byl zjištěn na základě systému správní spolupráce s celními orgány Švýcarské konfederace, a ve spisu je založeno také sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace, jímž je dotčené osvědčení o původu označováno jako nesprávné. S ohledem k čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá celního kodexu je tedy naprosto zřejmé, že částka cla dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, což je důvodem pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu. Obdobné je pak možné uvést také ve vztahu k tvrzení žalovaného, že není povinností celních orgánů Švýcarské konfederace zjišťovat a kontrolovat údaje při potvrzování osvědčení o původu zboží. Žalovaný zjevně opomíjí ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá celního kodexu, jímž je explicitně sděleno, co se považuje za chybu pro účely aplikace ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu. Navíc nutno dodat, že podle čl. 17 odst. 7 Protokolu č. 3 jsou celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR.1 povinny při jeho vydávání přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek protokolu. Založil-li tedy žalovaný napadené rozhodnutí na skutečnosti, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, jelikož není jejich povinností při potvrzování osvědčení o původu zboží podrobně zjišťovat a kontrolovat v něm uvedené údaje, je jeho rozhodnutí nezákonné.

Žalobce v žalobě dále namítá, že nezpochybňoval a ani nezpochybňuje fakt, že s ohledem na vyjádření se celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení již neexistuje důkaz o původu zboží, na jehož základě by bylo možné dodatečně přiznat preferenční sazební zacházení. Na druhou stranu ale od počátku tvrdí a namítá, že jen takováto skutečnost nemůže být podle platného práva vždy a bez dalšího legálním důvodem pro dodatečné vyměření cla, a to zejména s odkazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Právě v tom spočívala podstata námitek žalobce v podaném odvolání a tyto námitky uplatňuje žalobce také jako námitky žalobní. S ohledem ke shora uvedenému míří zcela mimo podstatu odvolacích a nyní i žalobních důvodů jakékoliv úvahy učiněné žalovaným v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že žalobce musí prokázat původ zboží,

chce-li dosáhnout preferenčního sazebního zacházení, a v tomto smyslu nese určitá rizika. V posuzovaném případě totiž nejde o to, že by žalobce žádal o přiznání preference. To se stalo při propouštění zboží do volného oběhu, kdy žalobce předložil osvědčení o původu zboží, o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat a preferenční sazební zacházení mu na jeho základě bylo bez problémů přiznáno. Nyní jde o to, že se celní orgány snaží dodatečně vyměřit clo a nechtějí pochopit a respektovat fakt, že v tomto směru jsou omezeny ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, kdy podmínky tam stanovené pro dodatečné nezaúčtování cla jsou v dotčeném případě nepochybně dány.

Žalobce, který se v předchozí části žaloby zabýval otázkami posuzování chyby ze strany celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, dále dodává, co uvedl již v podaném odvolání, tedy že v posuzovaném případě jsou splněny také všechny zbývající podmínky stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (*vyměření*) cla, když, jak vyplývá ze spisů vedených celními orgány, žalobce v rámci dovozu předmětného zboží v listopadu 2006 dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení a současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení [Čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea čtvrtá celního kodexu]. Svědčí o tom obsah spisu vedeného k celnímu řízení, v němž je založeno příslušné průvodní osvědčení, které celním orgánům v České republice předložil poté, co je obdržel od prodávajícího (*vývozce*) a o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat ne proto, že je celní orgány v České republice akceptovaly, ale proto, že je vystavily (*potvrdily*) celní orgány Švýcarské konfederace, které tuto skutečnost nepopírají ani jinak nezpochybňují, a když současně od prodávajícího obdržel také potvrzení o prodeji a technický průkaz k vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci a ověřil si podle výrobního čísla, že vozidlo bylo vyprodukováno v EU. Veškeré tyto doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice a údaje o zemi produkce vozidla podle výrobního čísla, předložil žalobce celním orgánům v rámci celního řízení o propuštění zboží do volného oběhu. Obsah těchto podkladů svědčil o tom, co je nakonec i obecně známo, tedy že předmětné zboží je původním výrobkem v EU ve smyslu Protokolu č. 3 a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení při dovozu ze Švýcarska do České republiky. Žalobce nemel tedy skutečně jediného důvodu pro pochybnosti stran pravosti a správnosti osvědčení o původu zboží, které předložil celním orgánům v České republice. Pokud by chtěly celní orgány tvrdit, že vydání nesprávného osvědčení o původu zboží není chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem [Čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí celního kodexu], pak žalobce oponuje, že celní orgány Švýcarské konfederace ve svém vyjádření netvrdí, že by jimi potvrzené osvědčení o původu zboží bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, nýbrž že vývozce údajně osvědčení vůbec nevystavil a nepodepsal, K tomu nutno uvést, že kdyby vývozce předmětné osvědčení o původu zboží nevystavil (*nepodal žádost*) a nepodepsal, pak by celní orgány Švýcarské konfederace nemohly žádost o vydání osvědčení přijmout a osvědčení vydat (*potvrdit*) a předat vývozci, jak jim ukládá Čl. 17 odst. 9 Protokolu č. 3. Celní orgány Švýcarské konfederace přitom netvrdí, že by žádost o vydání osvědčení nepodal vývozce či jeho zástupce, že by ji nepřijaly a že příslušné osvědčení nevydaly (*nepotvrdily*) a nepředaly právě vývozci. S ohledem na procesní postupy státních orgánů přitom není možné, aby žádost podal kdokoliv a aby bylo úřední potvrzení předáváno komukoliv bez ověření toho, s kým je

jednáno a komu je skutečně předáváno. Jestliže by tedy chtěly celní orgány Švýcarské konfederace tvrdit, že žádost o vydání osvědčení nepředložil vývozce či jím zmocněná osoba a že jimi potvrzené (*vydané*) osvědčení nepředaly vývozci, pak si nepochybně byly či alespoň měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení a vydání takového nesprávného potvrzení je chybou, kterou žalobce nemohl rozumným způsobem zjistit. Celý přístup celních orgánů Švýcarské konfederace k verifikaci je poněkud podivný, jestliže nezpochybňují fakt, že průvodní osvědčení je pravé (*že je potvrdily a předaly vývozci*) a současně se bez dalšího spokojí s vyjádřením vývozce, že osvědčení nevystavil a nepodepsal. Věrohodnost sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace je za těchto okolností zcela podlomena. V dané souvislosti odkazuje žalobce na rozsudek Soudního dvora z 9.3.2006 zn. C-293/04, podle kterého důkazní břemeno k prokázání toho, že je průvodní osvědčení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, tíží právě a jen celní orgány, přičemž ze strany Celního úřadu nebylo nic podobného tvrzeno ani prokazováno a nic nového v daném ohledu nepřinesl ani žalovaný v odvolacím řízení. Nad rámec shora uvedeného žalobce dodává, že skutečnosti stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea pátá celního kodexu, pro které by se nemohl odvolávat na dobrou víru, zjevně neexistují.

V žalobě se dále namítá, že argumentuje-li žalovaný na podporu správnosti svého rozhodnutí o zamítnutí odvolání tím, že pouhý fakt či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu, na jehož základě by bylo možné přiznat preferenční sazební opatření a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu definice „původní výrobky“ dle Protokolu, natož pak tvrzení, kde a jak žalobce automobil získal a dovezl, pak žalobce opět namítá, že takováto argumentace jde zcela mimo podstatu uplatněných odvolacích a nyní i žalobních bodů, jimiž žalobce odůvodňuje nezákonnost rozhodnutí celních orgánů, které mu dodatečně vyměřily clo, ačkoliv jim to platné celní předpisy, s ohledem k naplnění podmínek stanovených čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pro dodatečné nezaúčtování cla, neumožňovaly. Žalobce takové skutečnosti (*ale nejen ty - viz obsah doplnění odvolání*) v odvolání neuplatnil proto, že by jimi chtěl prokázat původ zboží za účelem přiznání preference na základě některého z důkazů o původu dle příslušného Protokolu, ale uplatnil je za účelem prokázání splnění podmínek stanovených v ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pro dodatečné nezaúčtování cla v dotčeném případě a zejména pak proto, že pro případ, že by se otočilo důkazní břemeno k prokázání skutečností, že bylo osvědčení o původu vydáno na základě správných údajů, přísluší žalobci dokázat, že osvědčení o původu bylo založeno na správném popisu skutečností ohledně jeho původu (*viz rozsudek druhého senátu Soudního dvora z 9. března 2006 ve věci C-293/04*), což žalobce učinil a byl připraven k výzvě celních orgánů učiněné v rámci zásady úzké součinnosti předložit další důkazy a navrhnout další důkazní prostředky. V tomto ohledu se jimi a dalšími tvrzeními a důkazními návrhy ale žalovaný vůbec nezabýval a žalobce k ničemu nevyzval, přičemž toto jeho zásadní procesní pochybení mohlo mít a také mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, vydaného ve věci samé.

Nakonec žalobce v žalobě namítá, že Celní úřad ani žalovaný netvrdí a neprokazuje, že by vydání nesprávného osvědčení o původu zboží nebylo chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem [*Čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí celního kodexu*], což jedině by, vzhledem k platné právní úpravě, mohlo při splnění další

podmínky [viz druhá část v pododstavci třetím čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu] ospravedlnit dodatečné zaúčtování cla. Přitom důkazní povinnost v takovém případě leží na celních orgánech - viz rozsudek Soudního dvora (*druhého senátu*) z 9. března 2006 ve věci C-293/04.1 z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním platebním výměrem nezákonné. K tomu nutno dodat, že výňatek z citovaného judikátu C-293/04, zmiňovaný žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neodpovídá obsahu citovaného rozsudku a pokud tím chtěl žalovaný naznačit, že v případě nemožnosti ověřit správnost či nesprávnost informací předložených vývozcem celním orgánům vydávajícím osvědčení o původu zboží přísluší žalobci prokázat, že vydané osvědčení bylo založeno na správném popisu skutečností, pak žalobce, stejně jako ve svém odvolání, namítá, pak i kdyby se skutečně přesunulo důkazní břemeno na žalobce, ten v tomto ohledu z opatrnosti již v rámci odvolacího řízení reagoval, tvrdil skutečnosti prokazující správnost informací poskytnutých vývozcem ohledně původu posuzovaného zboží za účelem potvrzení osvědčení o původu, předložil a navrhl v tomto ohledu řadu důkazů a byl připraven předložit a navrhnout další, na což ovšem žalovaný nijak nereagoval a tvrzení a důkazní návrhy žalobce ignoroval. Žalovaný tedy evidentně procesně zásadním způsobem pochybil, což mělo vliv na správnost rozhodnutí o věci samé a navíc se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími důvody, jak mu ukládá podpůrně používaný zákon o správě daní a poplatků v ustanovení § 50 odst. 7 věta druhá, tedy opět podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít a také mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil shodně jako ve svém žalobou napadeném rozhodnutí (viz níže).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

V daném případě se žalobce zejména dovolává čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Čl. 220 odst. 2 [písm. b)] celního kodexu ve znění relevantním pro přezkoumávané věci zní:

S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud
(...)

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako

nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

(...)

Dodatečný platební výměr č. 9965200252 na clo odůvodnil Celní úřad Plzeň tím, že na základě prověřování (následné verifikace průvodního osvědčení EUR.1 č. P 0341964) bylo švýcarskými orgány zjištěno, že vývozce předmětné průvodní osvědčení EUR.1 nevystavil ani je nepodepsal a předmětné průvodní osvědčení EUR.1 bylo označeno za formálně neplatné. Zboží propuštěné do volného oběhu rozhodnutím vydaným na tiskopisu JSD ev.č. 06CZ16650010150841 (OA RENAULT KANGOO, VIN č. VF1 KCO UGF 2315 5388) nelze proto pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3. Požadavky pro výrobky původní ve společenství, aby měly tyto nároky na uplatnění výhod (preferenční celní sazby) podle dohody stanoví Protokol č. 3 této dohody, jež se týká definice pojmu „původní výrobky“ a metod administrativní spolupráce ve svém čl. 16. Tímto požadavkem je předložení průvodního osvědčení EUR.1. Vzhledem k tomu, že původně předložené osvědčení EUR.1 č. P 0341964 bylo ve svém odst. 14 švýcarskými celními orgány označeno jako nesplňující požadavky kladené na pravost a správnost tohoto osvědčení a jiné průvodní osvědčení, jež by vyvracelo tento výsledek verifikačního řízení, nebylo předloženo, nelze pro dovezený osobní automobil přiznat příslušné celní preference (preferenční celní sazbu). Na základě tohoto zpochybnění průvodního osvědčení EUR.1 č. P 0341964 bylo zahájeno řízení o doměření cla ve smyslu čl. 220 odst. 1 celního kodexu. K vyjádření byla účastníku řízení poskytnuta lhůta 20 dnů ode dne převzetí sdělení o zahájení řízení. Dne 19.8.2009 účastník řízení požádal o prodloužení lhůty k dalšímu vyjádření a za účelem navrzení či předložení nových důkazů. Ve smyslu § 14 odst. 1 daňového řádu bylo žádosti čj. 14853/09 o prodloužení lhůty vyhověno a celní úřad prodloužil lhůtu k podání písemného vyjádření a navrzení důkazů, přičemž lhůta marně uplynula dne 22.9.2009. Na základě výše uvedených informací a protože dlužník nepředložil ve stanovené lhůtě žádný důkaz, jež by bylo možno uznat jako důkaz vyvracející výsledek verifikačního řízení, vydal celní úřad toto rozhodnutí a doměřil clo ve výši rozdílu mezi jeho zákonnou výší a výší původně vyměřenou.

Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání. V odůvodnění tohoto odvolání žalobce uvedl, že z napadeného rozhodnutí se sice podává, že Celní úřad dodatečně vyměřil clo podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, ale na druhou stranu je také na první pohled zřejmé, že se vůbec nezabýval tím, zda v dotčeném případě nedošlo ke splnění podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, pro které dodatečné vyměření (*zaúčtování*) cla nelze provést. Odvolatel má důvodně za to, že právě takové okolnosti, se kterými čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu operuje a které odůvodňují dodatečné nevyměření (*nezaúčtování*) cla, jsou v posuzovaném případě dány. Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se dodatečné zaúčtování cla neprovede, jestliže částka cla

dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení. Alinea druhá citovaného ustanovení pak stanoví, že pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. V další části citovaného ustanovení se uvádí, že vydání nesprávného potvrzení není chybou pouze v případě, jestliže je potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Podle předposlední části citovaného ustanovení se osoba povinná zaplatit clo může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Nakonec se v citovaném ustanovení uvádí, že osoba povinná zaplatit clo se nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim.

Své odvolání žalobce dále odůvodnil tím, že z obsahu spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že částka cla údajně dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována proto, že odvolatel při celním řízení předložil osvědčení o původu zboží EUR 1 N° P 0341964 potvrzené celním orgánem Švýcarské konfederace, u něhož celní orgány Švýcarské konfederace v rámci dodatečně verifikace sdělily, že vývozce osvědčení o původu nevystavil ani nepodepsal. Švýcarské celní orgány přitom ale neuvádějí, že by citované osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozci. Je tedy evidentní, že v řízení o propuštění zboží v listopadu 2006 byl preferenční status zboží zjištěn a clo nebylo vyměřeno a vybráno na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně s celními orgány Švýcarské konfederace, přičemž příslušné osvědčení o původu zboží, potvrzené celními orgány Švýcarské konfederace se ukázalo jako nesprávné. Jednalo se tedy o chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. Současně odvolatel jednal v dobré víře, když v dané době postupoval s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení a dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Za daných skutkových a právních okolností měl Celní úřad postupovat podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neměl provést dodatečné zaúčtování cla a neměl clo napadeným rozhodnutím vyměřovat a předepisovat odvolateli. Pokud je napadeným rozhodnutím přesto vyměřil a předepsal, je jeho rozhodnutí nezákonné.

V odůvodnění uvedeného odvolání žalobce dále uvedl, že pokud by chtěly celní orgány tvrdit, že vydání nesprávného osvědčení o původu zboží není chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem [Čl. 220 odst. 2 písm. b) *alinea třetí celního kodexu*], pak odvolatel oponuje, že celní orgány Švýcarské konfederace ve svém vyjádření netvrdí, že by jimi potvrzené osvědčení o původu zboží bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, nýbrž že vývozce údajně osvědčení vůbec nevystavil a nepodepsal. K tomu nutno uvést, že kdyby vývozce předmětné osvědčení o původu zboží nevystavil (*nepodal žádost*) a nepodepsal, pak by celní orgány Švýcarské konfederace nemohly žádost o vydání osvědčení přijmout a osvědčení vydat (*potvrdit*) a

předat vývozci, jak jim ukládá čl. 17 odst. 9 Protokolu č. 3. Celní orgány Švýcarské konfederace přitom netvrdí, že by žádost o vydání osvědčení nepodal vývozce či jeho zástupce, že by ji nepřijaly a že příslušné osvědčení nevydaly (*nepotvrdily*) a nepředaly právě vývozci. S ohledem na procesní postupy státních orgánů přitom není možné, aby žádost podal kdokoli a aby bylo úřední potvrzení předáváno komukoli bez ověření toho, s kým je jednáno a komu je skutečně předáváno. Jestliže by tedy chtěly celní orgány Švýcarské konfederace tvrdit, že žádost o vydání osvědčení nepředložil vývozce či jím zmocněná osoba a že jimi potvrzené (*vydané*) osvědčení nepředaly vývozci, pak si nepochybně byly či alespoň měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení a vydání takového nesprávného potvrzení je chybou, kterou odvolatel nemohl rozumným způsobem zjistit. Celý přístup celních orgánů Švýcarské konfederace k verifikaci je poněkud podivný, jestliže nezpochybují fakt, že průvodní osvědčení je pravé (*že je potvrdily a předaly vývozci*) a současně se bez dalšího spokojí s vyjádřením vývozce, že osvědčení nevystavil a nepodepsal. Věrohodnost sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace je za těchto okolností zcela podlomena. V dané souvislosti odkazuje odvolatel na rozsudek Soudního dvora z 9.3.2006 zn. C-293/04, podle kterého důkazní břemeno k prokázání toho, že je průvodní osvědčení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, tíží právě a jen celní orgány, přičemž Celní úřad dosud nic podobného netvrdil a ani neprokazoval.

Své odvolání žalobce uzavřel tím, že pro případ, že by celní orgány (*Celní úřad či Celní ředitelství Plzeň*) i přes shora uvedené prokázaly (*důkazní povinnost v takovém případě leží na celních orgánech - viz např. rozsudek Soudního dvora C-293/04 z 9.3.2006*), že vydání nesprávného osvědčení není chybou [*Čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí celního kodexu*], pak je odvolatel připraven k výzvě učiněné celními orgány v rámci zásady úzké součinnosti předložit další tvrzení a navrhnout další důkazy aby prokázal, že osvědčení o původu zboží bylo založeno na správném popisu skutečností, o čemž svědčí již nyní ve spisu založené listinné důkazy. Navíc je obecně známou skutečností, že vozidla RENAULT CANGO jsou a vždy byla vyráběna v EU.

Své rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200252 na clo odůvodnil žalovaný správní orgán tím, že předložené doklady nelze uznat jako důkaz vyvracející výsledek následné verifikace průvodního osvědčení EUR.1. Požadavky pro výrobky původní ve Společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod (preferenční sazby cla) podle dohody jsou stanoveny v čl. 16 Protokolu č. 3. Tímto požadavkem je předložení platného průvodního osvědčení EUR.1 nebo prohlášení vývozce na faktuře. Původně předložené osvědčení EUR.1 č. P 0341964 však bylo ve svém odstavci 14 švýcarskými celními orgány zneplatněno a jiné průvodní osvědčení, na jehož podkladě by bylo možno přiznat preferenční sazbu cla předloženo nebylo. Proto nelze dle názoru celního úřadu přiznat pro výše uvedené zboží preferenční sazbu cla. Pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. Ke zpochybnění důkazu původu EUR.1 došlo postupem dle čl. 33 Protokolu č. 3. Na základě tohoto zpochybnění pak bylo zahájeno řízení o doměření cla ve smyslu čl. 220 odst. 1 celního kodexu. Pouhý fakt či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není a nemůže být důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu, na jehož základě by bylo možné přiznat

preferenční sazební opatření, a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu definice „původní výrobky“ dle Protokolu č. 3.

V odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalovaný správní orgán dále uvedl, že v daném případě dovážel odvolatel zboží - osobní automobil - na který při podání celního prohlášení uplatnil preferenční celní sazbu tedy sazbu zvýhodněnou, kterou lze uplatnit pouze za splnění určitých podmínek. Tyto podmínky jsou stanoveny v Protokolu č. 3. V daném případě tedy bylo nutné předložit průvodní osvědčení EUR.1. Je nutné říci, že odvolatel mohlo tuto preferenci požádat, ale rovněž tak i nemusel. V případě, že o preferenci požádá, nese tento úkon sebou určitá práva a povinnosti a rovněž tak i rizika. Tímto rizikem je myšleno, že odvolatel předkládá průvodní osvědčení švýcarským celním orgánům k potvrzení, ovšem je plně odpovědný za správnost údajů zde uvedených. Není povinností švýcarských celních orgánů při potvrzování průvodního dokladu EUR.1 podrobně zjišťovat a kontrolovat zde uvedené údaje. Kontrola je zajištěna ustanovením o zpětné verifikaci, kdy lze zpětně prověřovat údaje uvedené v celním prohlášení a přiložených dokladech. V daném případě byla tato verifikace na žádost českých celních orgánů provedena a to s výsledným stanoviskem, že předložené průvodní osvědčení nesplňuje požadavky na správnost a pravost tohoto osvědčení. Z tohoto důvodu nelze přiznat preferenční celní sazbu na předmětné vozidlo. Dále lze říci, že je plně na odvolateli, zda bude žádat o preferenční celní sazbu, a pokud bude, musí splnit stanovené podmínky. Obchodní vztah mezi odvolatelem a prodejcem naopak není podstatný pro celní orgány, tyto vztahy jsou soukromoprávního rázu a nemohou zasahovat do celního řízení. To tedy znamená, že odvolatel nemá na preferenční celní sazbu automaticky nárok, ale může ji nárokovat jen za určitých podmínek a za jejich splnění je plně odpovědný a musí nést případné riziko, že údaje uvedené prodejcem v průvodním osvědčení nebudou akceptovány celními orgány, které zvýhodněnou sazbu poskytují a tudíž, že clo může být dodatečně doměřeno. Odvolateli je preferenční celní sazbou poskytována určitá výhoda, která je ovšem podmíněna splněním stanovených podmínek. Za splnění těchto podmínek je dovozce (odvolatel) objektivně odpovědný. Dále je třeba vysvětlit pojem „původ zboží“ - pokud se v daném případě hovoří o „původu zboží“, není tím myšleno, kde byl automobil vyroben, či zakoupen, ale zda splňuje stanovené podmínky pro uznání jeho „původu“ z Evropské unie, tedy že se jedná o zboží ve smyslu definice „původní výrobky“ dle Protokolu č. 3. Prohlášení společnosti Renault Suisse SA. je tak pro uznání původu zboží zcela irelevantní a nelze jej uznat jako důkaz pro původ zboží. Odvolací orgán rovněž uvádí, že pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. Není povinností celních orgánů vývozního státu při potvrzování průvodních osvědčení podrobně zjišťovat a kontrolovat uvedené údaje na průvodním osvědčení. Kontrola je zajištěna ustanovením o verifikaci, kdy lze zpětně prověřovat uvedené údaje v průvodních osvědčeních. Celní úřad nemá k dispozici žádné doklady, jež by prokazovaly chybu ze strany celních orgánů vyvážejícího státu, jež by byla důvodem pro dodatečné nezaúčtování částky cla ve smyslu čl. 220 bod 2 písm. b) celního kodexu.

Své rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti výše uvedenému dodatečnému platebnímu výměru odůvodnil žalovaný správní orgán dále tím, že odvolatelem zmíněný rozsudek Soudního dvora C-293/04 ze dne 9.3.2006 obsahuje následující: podle ustálené judikatury Společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců.

Nesprávné jednání nebo chyba vývozce patří k běžným obchodním rizikům osoby povinné zaplatit clo a nemohou být v rámci jejích obchodních vztahů považovány za nepředvídatelné. Ačkoli totiž osoba povinná zaplatit clo nemá žádný vliv na jednání jejích smluvních partnerů, může je přesto volně volit a musí učinit vhodná opatření proti riziku jejich nesprávného počínání tím, že do smluv s nimi zařadí odpovídající doložky, nebo uzavře odpovídající pojištění. Závěrem lze říci, že jakmile odvolatel vstoupí do celního řízení, je jeho povinností si zjistit, jaká práva a povinnosti mu z této skutečnosti vyplývají. Pokud chtěl odvolatel využít poskytovanou preferenční sazbu a poskytl celním orgánům určité údaje a doklady (u kterých předpokládal, že jsou správné a v pořádku), vzal tímto odvolatel na sebe rovněž riziko, že tyto údaje a doklady nemusí být správné a v pořádku nebo také, že prodejce již nebude možné identifikovat a uvedené údaje u něj zkontrolovat.

Základní žalobní námitka je zde ta, že žalovaný se důvody uvedenými v odvolání v jejich podstatě nezabýval.

K tomu soud připomíná, že podle § 50 odst. 7 daň. ř. rozhodnutí o odvolání musí být odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu [věta první] a v odůvodnění se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými [věta druhá].

V těchto souvislostech si stále uchovává svou cenu judikát Vrchního soudu v Praze ze samotných počátků obnoveného správního soudnictví: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být *seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.*“ (rozsudek ze dne 26.2.1993, čj. 6 A 48/92-23, publikovaný v SP pod č. 27/1994).

I když tento judikát explicitně míří na správní řád (konkrétně: na § 47 odst. 3 správního řádu z roku 1967), neshledává zde soud, neplyne-li ze zákona nebo z povahy věci něco jiného, racionální důvod pro nemožnost aplikace těchto závěrů vrchního soudu také ve vztahu k § 50 odst. 7 daň. ř.

Žalobce nepochybně to, že s ohledem na vyjádření se celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení již neexistuje důkaz o původu zboží, na jehož základě by bylo možné dodatečně přiznat preferenční sazební zacházení. Na druhou stranu však od počátku tvrdí a namítá, že jen takováto skutečnost nemůže být podle platného práva vždy a bez dalšího legálním důvodem pro dodatečné vyměření cla, a to zejména s odkazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Soud má za to, že žalovaný správní orgán se ve svých napadených rozhodnutích příliš věnuje tomu, o čem není mezi účastníky sporu, jakož i tomu, co není pro věc příliš relevantní, v duchu řečeného však, jak patrně, nevyjevuje, proč považuje stěžejní námitky žalobce – tj. argumentaci ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu – za liché, mylné nebo vyvrácené atd.

S ohledem na námitky uvedené v odvolání měl žalovaný správní orgán především přistoupit ke komplexnímu a systematickému výkladu ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (tj. všech jeho v úvahu připadajících pododstavců). Již v době rozhodování odvolacího orgánu tu byl k tomu k dispozici především nosný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2008, čj. 1 Afs 27/2008-97, publikovaný pod č. 1701/2008 Sb. NSS. Zdejší soud nevytýká, jen konstatuje, že od té doby byla vydána řada dalších podnětných rozhodnutí soudu jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví, tj. Nejvyššího správního soudu i krajských soudů.

Některá z těchto rozhodnutí přitom mají přímý vztah k právě přezkoumávané věci.

Zvláštní místo mezi nimi (i pro identičnost účastníků a v podstatě i věci) má rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2011, čj. 1 Afs 42/2011-209 (publikovaný pod č. 2492/2012 Sb. NSS). V tomto rozsudku došel Nejvyšší správní soud k těmto závěrům: „*I. Jestliže následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit důkaz, že osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností. II. Nedbalost výlučně na straně vývozce zahrnuje i situace, kdy je vývozce nekontaktní nebo není schopen na žádost celních orgánů země vývozu předložit doklady, jež je povinen uchovávat.*“. V uvedeném rozsudku je zaujat názor také na to, kdy je nepochybné, že důkazní břemeno v takových případech přechází na žalobce a co je míněno popisem skutečností předloženým vývozcem [= to, že zboží má preferenční původ].

Jestliže i po přezkumu splňujícím zákoně požadavky dojde odvolací orgán k – v podstatě staronovému – závěru, že zde důkazní břemeno ohledně preferenčního původu zboží přešlo na žalobce, pak je třeba vzít v úvahu, že žalobce se i proti této eventualitě „pojistil“, když v závěru odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200252 na clo uvedl: „Pro případ, že by celní orgány ... i přes shora uvedené prokázaly ..., že vydání nesprávného osvědčení není chybou ..., pak je odvolatel připraven k výzvě učiněné celními orgány v rámci zásady úzké součinnosti předložit další tvrzení a navrhnout další důkazy, aby prokázal, že osvědčení o původu zboží bylo založeno na správném popisu skutečností, o čemž svědčí již nyní ve spisu založené listinné důkazy.“.

Lze shrnout, že v odůvodnění rozhodnutí o odvolání se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými, žalovaný správní orgán se však ust. § 50 odst. 7 věty druhé daň. ř. při vyhotovování napadeného rozhodnutí důsledně neřídil. Žalovaný se totiž, jak patrně, uspokojivě nevyrovnal se stěžejní námitkou žalobce týkající se ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. I kdyby tu důkazní břemeno přešlo na žalobce, zůstalo na žalovaném, aby – jestliže je žalobce oprávněn v rámci řízení o doměření cla prokázat, že popis skutečností vývozcem byl správný, jinými slovy, že zboží svědčí preferenční původ – vyjevil, že mu umožnil toto jeho oprávnění realizovat nebo proč tak – i navzdory zásadám zakotveným zejména v § 2 odst. 2 a 9 daň. ř. – neučinil. Žalovaný je konec konců povinen v odůvodnění svých rozhodnutí uvést, ke kterým tvrzením a důkazním návrhům akceptoval a které ne a z jakých důvodů tak, aby odůvodnění jeho rozhodnutí splňovalo nejen požadavky

stanovené v § 50 odst. 7 daň. ř., ale i požadavky přezkoumatelnosti soudem v rámci správního soudnictví.

Žaloba byla tudíž shledána důvodnou, a proto soud podle § 78 odst. 1 věty první s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **12.200,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a za kasační stížnost ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč (= 6.300,- Kč), a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč (= 900,- Kč) podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a k), § 12 odst. 3 a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkon právní služby oceněný plnou výší se považuje převzetí a příprava zastoupení, žaloba a kasační stížnost. Oproti požadavku strany žalující nepřiznal soud odměnu a režijní paušál za přípravu a převzetí zastoupení k podání kasační stížnosti, neboť takovýto náklad se za důvodně vynaložený náklad řízení považuje toliko tehdy, je-li zástupce pro řízení o kasační stížnosti odlišný od zástupce pro řízení o žalobě. K důvodně vynaloženým nákladům řízení před soudem patří rovněž částka **1.440,- Kč**, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, vypočtená z odměny za zastupování a z určených náhrad (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit žalobci náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. září 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová